

STOPA

"STOPA"
P. O. Box 1948
San Diego,
California

Prosinec 1964.

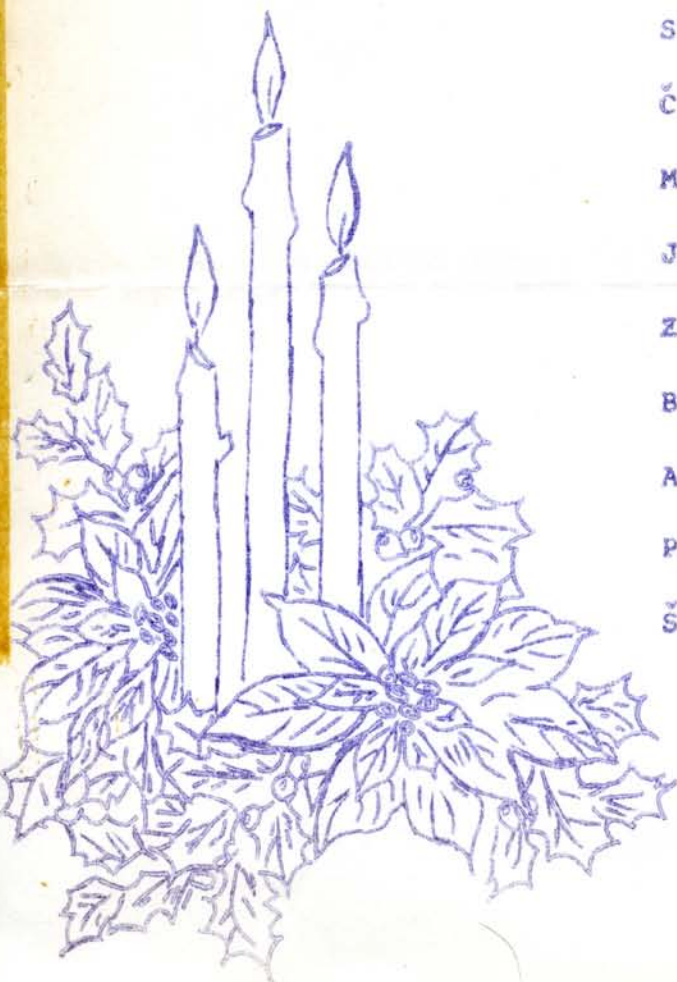
Zpráva čís. 8

Š T A S T N Ě V Á N O C E

Chicágska skupina československých skautů chce vyslovit k sedmáctým svátkům vánočním prožívaným v exilu, všem bratřím a sestrám roztroušeným po celém světě, i těm, kdož jsou doma a nemohou se ke skautingu hlásit, i těm kdož trpí za svobodu v koncentračních táborech, toto přání:

PADÁ SNÍH A VONÍ JEHLIČÍ
SRDCE SNÍ, OTEVÍRÁM ŘÍŠ,
ČLOVĚK ZJIH, SÁM DOBRĚ NEVÍ ČÍM;
MOŽNÁ TÍM, ŽE MÁ K JINÝM NAHLE BLÍŽ.
JAK ZVON V TICHU SVÁTEČNÍM
ZNÍ V SRDCÍCH JEDEN HLAS,
BUĎ ZDRÁV, KDO CHCEŠ PŘÁTELSTVÍ
A S NÁMI MĚJ ŠTĚDRÝ ČAS.
PADÁ SNÍH A MÍREM DÝCHÁ ZEM,
ŠTASTNÉ VÁNOCE, ŠTASTNÉ VÁNOCE,
ŠTASTNÉ VÁNOCE, VÁM VŠEM.

Aja.

ŠESTÉ NÁRODNÍ JAMBOREE OF BOY SCOUTS OF AMERICA

V historickém Valley Forge, kde před 187 lety Washingtonových jedenáct tisíc vojáků, nuzně oděných a rozedraných, špatně živených a nedostatečně ozbrojených prožilo krutou zimu 1777-1778 v přípravě na bitvu za svobodu - v létě na tomže místě od 17. do 23. července tábořilo padesát tři tisíce skautů ze všech států unie a skauti-delegáti ze 43 států cizích.

Jamboree velkoměsto rozloženo bylo na 1800 akrech (celý Valley Forge Park má rozlohu 2033 akrů) a rozděleno na třicet samostatných táborů, v každém táboře žilo 1600 skautů.

Použito bylo dvacetšest tisíc malých stanů, každý pro dvě osoby; 2300 velkých stanů pro administrační službu, zásoby, náčelnictvo, atd. *Kromě stanic první pomoci v každém táboře, byla zařízena armádní polní nemocnice s 60 lůžky. * Střelnice postavené a vedené 140 vojiny - instruktory od 101st Airborne Division - vystříleno bylo půl milionu patron. * Velká aréna postavena pro 60 tisíc účastníků, umístěna v přírodním amphitheatru s jevištěm 370 x 110 stop velikým. * Poštovní úřad. * Tři požární stanice. * Samostatná telefonní síť. * Autobusová doprava. * Policejní služba. * Místa pro bohoslužby všech různých náboženství. * Denně vydávaný táborový časopis "The Jamboree Journal". * Atd. * Denní návštěva hostů během jamboree byla kolem deseti tisíc, v sobotu a v neděli více jak padesát tisíc návštěvníků.

V pátek 17. července v 9 hodin ráno výbuchem vzdušné bomby bylo slavnostně zahájeno Šesté Jamboree Národní pod heslem AMERICAN HERITAGE. Večer byla předváděna skvělá představení v aréně, avšak, největším bodem večera, podle vyjádření se skautů, bylo, když byla představena na jevišti arény Světová Náčelní Skautek, vdova po zakladateli Skautingu, Olave Lady Baden-Powell of Gilwell, G.B.E. - skauti najednou povstali, čapky létaly vzduchem a někdy neslychaný, ohromný, ohlušující a neustávající potlesk nesl se arénou a celým údolím. Ku konci večera, když znovu Lady Olave předstoupila před shromáždění a v krátkém proslovu vyzvala skauty, by navždy věrní zůstali skautskému ideálu - tu pojednou, jako by z hlubin oblohy snesly se hvězdičky - deset tisíc elektrických lampiček zažehnutých a mávajících v ruce skautů vzdávalo hold Velké Náčelní.

Po dnech plných slunečního jasu, dnech do minuty vyplněných nevšední činností, kdy skauti žili opravdově bratrství, přiblížil se poslední den Jamboree, poslední večer, kdy v aréně naposled sešli se účastníci Jamboree a hosté, snad 80 tisíc lidí, tu prezident Johnson (čestný prezident Boy Scouts of America na podiu před jevištěm, promluvil k shromáždění a končil slovy: "... životní hodnoty, kterých jest zapotřebí jsou obsaženy v skautském slibu. Skautský slib má velký význam nejen pro vás skauty, ale pro všechny občany. Co znamená slib jest být připraven. Znamená - toto jest moje země -, a proto musím být připraven sloužiti jí jak mohu nejlépe, být věrný a tak život váš i život vaší vlasti bude bohatší. Děkuji Vám, Bůh vám žehnej!" Za prezidentem na jevišti stálo v pozoru 400 skautů, 200 z nich drželo americké prapory, záplava barev - pohled to nezapomenutelný a vše zalito bylo stříbrnou září měsíce v úplňku. Po prezidentově řeči povstali a ohromným potleskem, jak jen skauti dovedou, vzdali čest.

Po prezidentově odchodu, nastala poslední - závěrečná část večera - rozžehnutí svíc - padesát tři tisíce svíček vzplanulo měkkým, blikajícím, bílým světlem a zalilo celou arénu. V tichu, v zamyšlení, účastníci rozcházel se do svých stanů.

Prožil jsem na jamboree dva krásné dny, které daly mi do duše zase naději v budoucnost. Setkal jsem se se starými kamarády, našel opět nové, viděl jsem v očích chlapců jak prožívají ten nejkrásnější snad čas ve svém životě. Slyšel jsem různé posudky o jamboree, snad nepříznivé, ale to jsou lidé, kteří nikdy nerozuměli a snad nikdy rozumět nebudou duši chlapce. Osobně jsem velmi spokojen, vím, že jamboree vykonalo svůj úkol a jsem jist, že skauti odcházeli do svých domovů jiní než jak na jamboree přijeli, mnohem lepší, lepší skauti se z nich stali během těch několika dnů, dostali tak zvaný "JAMBOREE SPIRIT" a porozumění pro světové bratrství, získali pevná předsevzetí a to žít podle Zákona Skautů, plnit skautský slib, být by to stálo cokoli a pak jak slíbili Lady Baden-Powell, věrni zůstat skautskému ideálu po celý život.

Janošík.

TEPLO A SVĚTLO TÁBOROVÉHO OHŇE

Na svahu nad Oslofjordem zaplála skautská vatra, táborový oheň a jeho plamen ozářil obličej v kruhu sedících hochů, dívek i mužů a žen. Ze čtyř světových stran byl oheň zapálen, aby se spojil v jednotný mocný plamen. Bývalý skaut, který nyní žije na jihu v slunné Itálii zapálil skautskou hranici z jižní strany. Bývalý československý skaut, který žije nyní na severu v Norsku zapálil hranici ze Severu, ze Západu zapálil hranici skaut z Holandska a z východu skaut z Vídně, z Rakouska.

Oheň se rozhořel a zahnal temnotu noci a rozehrál své okolí teplými paprsky, neboť v srpnu jsou v Norsku večery mnohdy již velmi chladné. Děti Čs. Dálkové školy, které tráví již mnoho let své prázdniny v letním táboře v Norsku a žijí tu většinou životem skautských táborů naší staré kdysi svobodné republiky československé se rozezpívaly. Jejich jasné hlasy se mísily s hlasy dospělých, kteří byli k ohni přizváni a najednou jakoby zapomněli na všechny strasti a utrpení exilu a jen se společně radovali z našich krásných národních, skautských sokolských i orelských písní, které se střídaly jakoby pestrou kyticí uvíjeli. Naši krajané a exulanti v exilu tak rádi zpívají a zpívají - kde je však lepší prostředí ke zpěvu, než tam, kde se mnohá srdce tak těsně spojí: v teple a světle táborového ohně.

"Bratři a sestry", ujal se nyní slova skaut z jihu, "podivná doba nás rozptýlila po celém světě. Jak jsem se přesvědčil zde v naší letní škole a táboře v Norsku neno těžko, abychom se přesto všichni spojili a cítili jako jeden celek, jen je potřebí k tomu ideí, které všechny pojí a ty se nám podařilo uskutečnit zde v letním táboře. Jak bych přál všem našim krajanům a exulantům na jihu, aby mohli zde s námi společně sedět kolem táborového ohně a zpívat a radovat se... I když nás dálky a to nesmírné dálky, shon sva denním chlebem a spásta starostí dělí, musí náš život stále osvěžovat upřímný národní ideál, jaký je stále svěží v ideách skautingu, sokolství, orelství... Nezapomeňte to nikdy!"
"A já bych vám chtěl říci, že mne v našem letním táboře vždy velmi dojíhá počátek a ukončení dne u onoho stůhlého vysokého stožáru, kde každý den vztyčujete československou národní vlajku, aby plápolala a mávala do dále, plujícím parníkům na Oslofjordu, parníkům, které s jednotné cesty Oslofjordem se dělí brzy ve všechny světové směry," počal svůj krátký proslov skaut ze Severu z Norska...

Žijí již léta v Norsku a vím, jak Norové milují a ctí svou vlajku. Norská vlajka jednotí Nory v celé té protáhlé zemi na jihu i na Severu. Ale většina Norů nežije vlastně v Norsku, kde v celé zemi je jen 3 a půl milionu obyvatel, ale žije v cizích zemích, zvl. v Americe, Kanadě a podobně, všechny však pojí hluboce jejich vlajka. Naše československá vlajka nám musí být podobným pojítkem."

"Sestry a bratři", započal svůj proslov skaut z Holandska. - "Již dlouhá léta žijí v malé zemi, která tím, že je tak malá mi připomíná v mnohém naši vlast, republiku Československou. Holanďané jsou však velmi příčinliví lidé a jejich vlast kvete a jejich vlajka vlaje po všech částech světa. Třebaže je v Holandsku království, jsou Holanďané rození demokraté. Nechci mluvit jen o Holanďanech, my zde na Západě máme mnoho příkladů demokracie a svobody, ideálů, kterým jsme žili v naší Masarykovské republice a ve skautské organizaci. Tak jako nás pojí tento oheň, tak nás musí pojít i ideály svobody a demokracie a vědomí, že jsme sice malý národ, ale tím více jsme mu dlužni být mu ke cti a nikdy, nikdy nezradit a nezapomenout na své čechoslováctví. Vždyť jsme tak ve skautském slibu slibovali: Milovati vlast svou, republiku československou a věrně jí sloužit v každé době. My víme, co je naše republika; ne satelit, ale svobodný stát - stav v době Masarykově a stav, který je její budoucností."

"Když již všichni přede mnou mluvili o tom co nás pojí, musím já z Východu vám také něco říci." - pozvedl se skaut z Vídně. "Víte, že žijeme v blízkosti t.zv. Železné opony. Jak mnozí rychle zapomínají kolik utrpení a hrůzy přináší Železná opona densě těm, kdož by chtěli také žít ideálům pravé demokracie a svobody, kdož by chtěli skautovat, sokolovat, žít orleuský a podobně. Naši bratři a naše sestry jsou za železnou oponou, daleko na východě a za ty k vám mluvím, za ty vám žalují. Nejen pro to utrpení, které jim přináší vláda nevolby, ale i za to žalují, že ti skauti, kteří trpěli za železnou oponou v rudých koncentracích a kteří měli to štěstí, že se jim podařil útek na Západ, že jsou sklámani, že tak mnoho bývalých sester a bratří zapomnělo na slova velkého skautského ideologa, spisovatele Ernesta Thomsona Setona: Protože jsem poznal trýzen žízně, vyhloubil jsem studnu, aby i jiní mohli pít. Volám tu od táborového ohně do všech stran světa: Sestry a bratři, nezapomeňte, že skautské ideály váží trvale, že i když jste dávno vyrostly se skautských kalhot, máte povinnost dáti naší mládeži v zahraničí i exilu náš československý národní skauting. Sami jste pili z čerstvých vod studně skautingu, umožněte to i těm, kdož přišli po vás. Zachraňte je před zmatkem Beatles a podobných výstředností dnešní mládeže."

Slova bratra z východu působila na všechny mohutně. Chvíli vládlo kolem ohně ticho, pak však zahlaholily opět národní písně: Čechy krásné..... Moravo, Moravo..... Pod Krivanom.... a k tomu Hola hoši kamarádi..... Sokol jsem..... Vzhůru orle slovanský..... vždyť všichni jsme jednoho kmene děti.

J. K. Baby

SKAUT - EXULANT: Chcete bysme upozornit ze br. Dr. J. Kratochvíl vydava casopis Skaut - Exulant adresa ktoreho je: S.E. STUTTGART, Postfach 1134 West Germany

Skautská lilie.

Velen

Skautská lilie se stala odznakem na padesáti skautských organizací na světě. Je to vždycky tatáž lilie, i když si některé organizace přizpůsobily kresbu svému národnímu vkusu a tradici, nebo připojili k ní národní znak.

Baden Powell ve *Scouting for Boys*, yarn 3 píše, že skautský odznak je šipka označující sever na kompasu, nebo mapě a ukazuje skautům cestu k povinnosti a dobrým skutkům.

Jak se vlastně dostala tato lilie na kompas, nebo na mapy?

Středověké mapy byly vydávány většinou v Barceloně a ve Středomoří, hlavně pak v Janově. Nebylo tehdy zvykem kreslit

je tak, aby byl sever vždycky při horním okraji a proto bylo třeba zakreslit větrnou ružici. Na Janovských mapách z 12.

a 13. století byl sever označován často "T" znamenající "directio tramontana" / přes hory, alpy, tedy sever/ Toto T

bylo později všelijak stylisováno a jelikož státní znak Janova / republiky / i Parmského vévodství byla lilie časem se úplně

změnilo v lilii a původní význam byl zapomenut. A tak na kompasech a pozdějších mapách již lilie zůstala.

Když u nás Svojsík na počátku století založil Junáky, nemohl dobře převzít cizí, anglickou lilii a hledal nějaký náš

národní symbol. Pro svoje junáky našel vzor v Chodech, strážčích hranic a převzal tedy jejich znak, chodského psa. Jako

člen Umělecké besedy požádal mikuláše Alše, aby mu nakreslil odznak na obálku knihy "Základy Junáctví". Alšovi se nelíbil

Chodský pes s obojkem a nakreslil junákum "osvobozeného" psa bez obojku, který se stal pak znakem Junáka. Tento nákras

pak zůstal našim znakem až do r. 1920. Teprve při vytvoření

svazu Junáku Skautu RČS v únoru 1920 spojila se lilie, užívaná

jinými skautskými organizacemi u nás s junáckým psem a tak vzniknul náš známý "slibák". I tato kresba se poněkud změnila

časem. Nejstarší nákras měl postranní chloupky spojené, takže se odznak dál přičítá ke košili. Byli jsme velice pyšní na tyto

staré odznaky a nebyli bychom je vyměnili za nové ani za nic. Šelani jsem někdy od bývalých skautů staré "slibáky" a bylo

to veliké vyznamenání když jsem takový odznak připjal nejlepšímu skautům prvotřídním, když jsem jejich zkoušky potvrzoval.

ro r. 1945 nový Junák zavedl odznak s malým státním známkem, Českosl. lvem místo psí hlavy ale tento "oficiální" odznak

nám, starým skautům nikdy k srdci nepřirostl.

Když jsem byl v Anglii za války dostal jsem od ředitele Wilsona odznak, který kdysi poslal Svojsík Baden-Powellovi v r. 1920, tedy jistě jeden z prvních. Bůh ví, kdo jej dnes

doma tajně nosí.

Věčné hodnoty skautingu

Otázka mravnosti je otázkou lidské svobody. Kde lidé jednají dobře jen proto, že jsou k tomu donuceni a nemají na vybranou, anebo kde se uvarují zla jen proto, že zlo je jim proti jejich vůli znemožněno, i když společnost tím rozhodně získá, jedinec který na pohled jedná mravně, ve skutečnosti je bez zásluh. Jedná jako pes, kterého pán naučí bitím, aby skákal do vody pro tonoucí osoby. Jsou okolnosti, kdy ve veřejném zájmu je nutno sahnout k pouhému zevnímu vynucení, ale to jsou případy krajní a mimořádné. V normálních okolnostech je třeba vychovávat lidi tak, aby se svobodně rozhodovali pro to, co je ušlechtilé, co je krásné, co je mravně pozitivní, aby zkrátka jednali lidsky. Totalitní společnost je společnost živočišná, ne lidská. A výchova svobodných jednotlivců, výchova individuálních svědomí není úkolem, který by bylo možno vyřešit jednou a provždy pro všechny budoucí generace. Je to proces, který se nikdy neskončí; každá generace musí na něm svědomitě pracovat, nechce-li, aby se svět její doby směnil v džungli. Lidská přirozenost se nemění, ale mění se společenské uspořádání, hospodářská situace a stav technického vývoje a proto každá generace má jiná pokušení, jiné boje a zase na druhé straně jiné ctnosti jí připadají snadné.

Skautský systém nepochybně vznikl jako odpověď na problémy časové, byl lékem na zla prvního čtvrtstoletí dvacátého století, měl zachránit mládež včerejší generace. Jako všechno lidské úsilí je poznamenán dobou, má kořeny v určitém čase. A na nás, v roce 1964, je abychom si sedli ke stolu s papírem a tužkou a s nezaujatou myslí a abychom uvážili nakolik skauting našeho mládí a našich otců přináší odpověď na bolesti doby po druhé válce, co je v něm věčného a co snad je třeba modifikovat. Pokud pak jde o nás, Čechy a Slováky, potřebujeme se i zamyslet o tom nakolik se liší náš národní anebo vůbec středoevropský život (před a za komunismu) od života v našich nových domovech, U.S.A., Kanadě, Australii, Anglii, Francii a zemích více exotických, ležících mimo evropskou (nebo lépe řečeno "Západní") kulturní oblast.

Je skautský zákon úplný? Je jeho formulace úplná nebo by potřebovala zpřesnění či doplnění? Je v zákoně něco co bylo toliko odpovědí na časové problémy?

Jak vyřešit skautský poměr k přírodě? Jde o romantismus Rousseauova typu (jak dnes tak mnozí vycítají přírodomilcům) nebo o něco nežadatelného, bytnostního v skautském systému? A co činit v městech jako Chicago, Cleveland a sta a sta jiných, kde je prakticky vyloučeno pravidelně chodit do přírody?

Jaký postoj zaujmouti k "Scoutcraft", t.j. k technickým znalostem a zručnostem, jež tvoří náplň skautských zkoušek? Hlavně mám na mysli uzlování a vazby dřev pomocí lan (lashing), signalisaci, znalost národních symbolů (vlajek) a jejich dějin atd. Je mnoho činovníků a to i na vysokých místech, kteří, třebaže ústy mluví o nadradenosti skautského zákona a slibu všemu ostatnímu, v praktickém životě se dívají na skauting prostě jako na zručnost v "scoutcraft". Skauting je jím jen určitou "hobby", koníčkem, zručností, je samoučelný. Jsou tyto zručnosti esenciální nebo ne?

H A P P Y B I R T H D A Y

22. Novembra 1964 chicatsky skauti spominali zalozenia skatske skupiny veselym a milym Birthday Party v nasej Klubovne, "v pivnici" br. Holecka. Jednorocne vyrocie zalozenia skaut. skupiny, iste neni dovod k pisaniu oslavnych clankov, no je to iste dokaz, ze pri dobrej praci a uprimnej spoluprace, da sa vela veci dokazat.

Zacatky nase byly skromne. Na nasej prvej schodzke bolo nas 5 i napriek tomu, ze sme rozposlali viacej ako 30 pozvanok. Nedali sme sa odradit tymto nezujmom a osobne i telefonicky dali sme sa do styku s tyma co neprisli a na druhej schodzke nas bolo 10, co je priemerna navsteva na nasich pravidelnych schodzkach, ktore koname kazdy treti mesiac. Okrem toho sa schadzame pri prilezitostnych navstevach niektorých skautov z ineho mesta, v Chicagu a tiez pomahame pri vydavani Stopy, najma zpracovanim materialu, tlacou a rozposlanim.

Do nazho druheho roku skaut. cinnosti bych si prial, aby sme sa udržali aspon v takom pocte ako doteraz ale najma, aby vznikli nove skaut. skupinky tam, kde je viacej byv. ceskoslov. skautov. Los Angeles, Cleveland, su idealne miesta pre zalozenie skaut. skupiny a je len na Vas, bratia a sestry ktorí tam zijete, aby Ste sa o to pokusili. My sme to dokazali v Chicagu, ja verim, ze to i Vy dokazete. Len treba zacat, to ostatne pride samo.

Lze je podstatně změnit (v životě našich městských hochů, neřku-li v životě dospělých mají sotva praktický význam)?

Jak se postavit k skautingu jako životnímu směru, jako názoru na poměr k bližnímu? (Tento smys slova "skauting" máme na mysli, když říkáme, že kdo je jednou skaut, je skaut nabždy a že slib váže na celý život).

Jaké poslání může a má mít skauting v dnešním mezinárodním a mezinárodním životě, v konfliktech, bolestných a ochromujících, kterých jsme denně svědky? Jak dalece jsme vnesli skauting do svého každodenního života a jak dalece jsme vychovali mládež nám svěřenou v tomtéž duchu?

Jak zharmonisovat v duchu skautingu vlastenectví a lásku k lidské jednotě (oikumene)? Nelze se vyhnout řešení této otázky a je nutno ji vyřešit jasně, bez vytaček a srozumitelně i mládeži...

Zde j má výzva a teď je na vás, bratři-čtenáři, abyste se vyjádřili, asi na každý ka každé z těch šesti dílčích otázek, ale alespoň k jedné, která je vám blízká, kterou jste se sami už zabývali a našli si odpověď.

Racek (Radko)
Návětrné Ostrovy (Antily)

SKAUTING JE JAKO STROM, ZASAZENÝ V ÚTLÉM MLÁDÍ DO SRDCE ČLOVĚKA. ROSTE A MOHUTNÍ S JEHO VZRŮSTEM, ZAPOUŠTÍ KOŘENY HLOUBĚJI DO CELÉ JEHO BYTOSTI, A PLODY, JEŽ PŘINÁŠÍ, JSOU ROK OD ROKU DOKONALEJŠÍ A HODNOTNĚJŠÍ.

NENÍ MOŽNO, ABY TEN, KDO SE STAL JEDENKRÁT SKAUTEM OPRAVDOVÝM, STANUL NA TĚTO CESTĚ, VECNE VEDOUcí VZHŮRU. SKAUTING JEHO MOHUTNÍ, SUGESTIVNĚ A VŠE OVLÁDAJÍCÍ IDEA JDE S NÍM DO VŠECH BOJŮ ŽIVOTNÍCH, PŘENÁŠÍ SE S NÍM DO JAKÝCHKOLIV SITUACÍ, ABY TAM VYKONÁVAL SVŮJ BLAHODÁRNÝ, POSLUŠNOST VYMAHAJÍCÍ VLIV.

A ZDE STOJÍME PŘED SKAUTINGEM DOSPĚLÝCH. JEHO CESTY PŮJDOU VŽDY ZA NEKOMPROMISNÍM A DŮSLEDNÝM VÝVOJEM ZA PROSPĚCH VŠEHO, CO PŘINÁŠÍ LIDSTVU NOVÉ HODNOTY, NOVÉ STATKY A NOVOU KRÁSU.

A. B. Svojsík (1935)

Z dopisu br. Fretky:

V druhé polovině října jsem měl konečně možnost se seznámit alespoň s několika skauty v Chicagu. Bylo to opravdu upřímné a čilé setkání s Dudlou, Alenou a Fakirem. Hovořili jsme o několika záležitostech, z nichž alespoň tyto zaslouží společného zájmu.

Sjezd, nebo schůzka čs. skautů žijících alespoň zde v USA a v Kanadě. Jeho užitečnost by byla mnohá mimo možné úvahy a diskusi o společném programu a problémech, osobní poznání jeden druhého by měly velkou cenu pro mnohé. Cena dopravy a času je ovšem důležitou okolností.

Hodlám rozeslat všem bratrům a sestrám jejichž adresy jsou známy dopis, kterým se budeme snažit zjistit, kdo by mohl a chtěl se zúčastnit sjezdu. Navržený čas asi začátek léta 1965 pravděpodobně v Chicagu.

Rád bych tímto také omluvil Racka, který musel odejet do Evropy koncem září 1964 a nemohl proto podniknout plánovanou cestu na západ a zastavit se u několika bratrů, kteří by se s ním byli rádi viděli. Srdečně děkuje za jejich pozvání.